

heateggemissed wiimse pärvani tähhelepanne-
matta peaksid jäma; ja olgo sul enneminne
sest hea meel, et wahhest kõrkus ei tulle so
süddamesse, et ka sinust ei tulleks üttelda:
„Tal on omma pall kääs.“

Oh Jummal! anna Sinna armust kül
isse, et heateggemiste polest ühhe puhta wee-
sone sarnane woiksin olla, mis üsna armast-
tusest üleskeeb, ja ei tea armastusest egga
auust ning kasjust isse middagi. Ep olle ka
minna ial tännamisse wäärt, muud kui Sin-
na üksi, kelle käest keik jo saan, mis omma lig-
gimessele teen ehk annan. Ja mis se piisut
siis on, mis liggimenne tännamatta mulle jät-
tab, se sure wasto arwates, mis ette Sind
tännada, ni saggedaste mo mele ei tullege.

S i p p e l k a s.

Kottolt juhtus koggematta ühhe sippelka
peessa jure tullemä ja watis tükki aega peält,
kui ussin se rahwoke on tööd teggemas, ja
hea meel olli temmal wadates. Ja Salo

moni sannad tullid ta mele, kui ütles Öpp. 6,
6:8: „Minne sippelka jure, sinna laist!
wata temma wisid, ja sa targaks. Et
temmal kül ep olle pealikkut, ei üh-
lewatajat egga wallitsejat: siiski wal-
mistab ta omma leiba suil ja kor-
jab kokko omma toidust leikusse
aiast;“ ja mõtles isseenneses: Armas Jum-
mal! leitakse kül innimesst, kes aialikko war-
ra murresemisesse ja piüdmisesse, tööd egga
waewa ei karda, kui sippelkad; agga kust se
kül tulleb, et, parrago Jummal, ni laisad ol-
leme ja tuimad, waimolikko warra piüdes ning
kasso omma hingele? Otsego need piisokeessed
mittokord pu pilpakesse, ehk muud, mis palio
surem neist ennesest, sure waewaga ühhest
kohhast teise wearwad, ennam weretes kui sel-
jas kandes: nendasammoti wõtwad innimes-
te lapsed ka mittokord surema murre koorma
enneste peäle, kui sudarwad kanda, ja ep olle
sest, kui sedda ärrakalome, ommeti nisuggusse
pupilpakesse wäärt — ja seep se on, mis proh-
wet ütles Paul 7, 7.: „Kül ne minad mõl-